Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
A. COLLINSE
přednesené dne 19. května 2022 [1]

Věc C-623/20 P

Evropská komise
proti

Italské republice

„Kasační opravný prostředek – Jazykový režim – Oznámení o otevřeném výběrovém řízení na místa administrátorů v oboru auditu – Jazykové znalosti – Omezení volby druhého jazyka výběrového řízení na angličtinu, francouzštinu nebo němčinu – Nařízení č. 1 – Služební řád – Diskriminace na základě jazyka – Odůvodnění – Zájem služby – Potřeba, aby nově přijatí zaměstnanci byli ihned schopni podávat pracovní výkony“

I. Úvod

1. Jazyk je důležitou součástí kulturní a politické identity občanů Unie a Smlouva o Evropské unii i Listina základních práv zakotvují respekt k jazykové rozmanitosti Unie [2]. Tento respekt je podpořen označením všech 24 úředních jazyků Evropské unie za pracovní jazyky jejích orgánů [3].

2. Jazyky usnadňují komunikaci mezi jednotlivci a umožňují jim tak spolupracovat. Vzhledem k tomu, že současné používání všech 24 úředních jazyků by za současného stavu věcí vážně narušilo takovou komunikaci a spolupráci, je pochopitelné, že unijní orgány usilují o přijímání úředníků, kteří mají pracovní znalost nejméně jednoho společného dorozumívacího jazyka nad rámec svého mateřského jazyka. Existuje dlouhý seznam jazyků, které se v různých obdobích evropské historie těšily statusu společného dorozumívacího jazyka na celém kontinentě nebo na jeho velkých částech. Jazyk může mít v určitém politickém a hospodářském kontextu status společného dorozumívacího prostředku, tento však v průběhu času netrvá věčně: je však nepopiratelné, že vnímání jazyka jako společného dorozumívacího prostředku posiluje jeho status.

3. Vzhledem k tomu, že Evropská unie staví všechny své úřední jazyky naroveň a že označení jazyka za společný dorozumívací prostředek pro daný účel představuje pro uchazeče, kteří jej ovládají, nespornou výhodu, musí být taková volba odůvodněna objektivními a přiměřenými důvody. Judikatura Soudního dvora uznává, že potřeby služby představují takové odůvodnění,

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Článek 3 SEU a článek 22 Listiny základních práv Evropské unie. Je třeba rovněž zohlednit přibližně 60 regionálních a menšinových jazyků, kterými se hovoří na území Evropské unie.

[3] – Článek 1 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 3), ve znění nařízení Rady (EU) č. 517/2013 ze dne 13. května 2013 (Úř. věst. 2013, L 158, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1/58“).

a to za splnění dvou podmínek. Předložené odůvodnění se tak musí vztahovat k náplni práce, kterou budou přijatí zaměstnanci vykonávat. Důkazy uplatňované za účelem odůvodnění navrhovaného omezení musí být přesné, věrohodné a soudržné [4].

4. V projednávané věci se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku ze dne 9. září 2020, Itálie v. Komise (T-437/16, EU:T:2020:410, dále jen „napadený rozsudek"), kterým Tribunál zrušil oznámení o otevřeném výběrovém řízení za účelem náboru administrátorů v oboru auditu (AD 5/AD 7) [5]. Sporné oznámení EPSO [6] uvádí, že uchazeči musí splňovat následující specifické jazykové podmínky:

– Jazyk 1: minimálně úroveň C1 v jednom z 24 úředních jazyků EU;

– Jazyk 2: minimálně úroveň B2 v angličtině, francouzštině nebo němčině; tento jazyk musí být odlišný od jazyka 1 [7].

5. Napadený rozsudek konstatuje, že Komise neprokázala, že je omezení výběru druhého jazyka uchazečů na angličtinu, francouzštinu nebo němčinu objektivně odůvodněné a přiměřené hlavnímu cíli, jehož se snaží dosáhnout, a sice přijetí administrátorů, kteří jsou ihned schopni podávat pracovní výkony. Komise rovněž neprokázala, že je jazykové omezení odůvodněno s ohledem na rozpočtová a provozní omezení nebo povahu výběrového řízení [8]. Ve svém kasačním opravném prostředku podaném k Soudnímu dvoru Komise tvrdí, že břemeno, které jí Tribunál uložil, pokud jde o odůvodnění jazykového omezení, je nepřiměřeně přísné. Zpochybňuje také způsob, jakým Tribunál posoudil důkazy, které Komise předložila na podporu tohoto omezení.

4 – Viz například rozsudky ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise (C-566/10 P, EU:C:2012:752); ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2019:251); ze dne 26. března 2019, Španělsko v. Parlament (C-377/16, EU:C:2019:249); ze dne 15. září 2016, Itálie v. Komise (T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495); ze dne 14. prosince 2017, PB v. Komise (T-609/16, EU:T:2017:910); ze dne 3. března 2021, Barata v. Parlament (T-723/18, EU:T:2021:113); a ze dne 9. června 2021, Calhau Correia de Paiva v. Komise (T-202/17, EU:T:2021:323).

5 – EPSO/AD/322/16, Úř. věst. 2016, C 171 A, s. 1; dále jen „sporné oznámení EPSO".

6 – Článek 2 rozhodnutí 2002/620/ES Evropského parlamentu, Rady, Komise, Soudního dvora, Účetního dvora, Hospodářského a sociálního výboru, Výboru regionů a Veřejného ochránce práv ze dne 25. července 2002 o zřízení Úřadu pro výběr personálu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 197, s. 53; Zvl. vyd. 01/04, s. 46) přenesl odpovědnost za vedení otevřených výběrových řízení uvedených v čl. 30 odst. 1 služebního řádu a příloze III služebního řádu na Evropský úřad pro výběr personálu (EPSO). Podle článku 4 tohoto rozhodnutí je třeba veškerá odvolání související s výkonem pravomocí svěřených EPSO směřovat vůči Komisi.

7 – Společný evropský referenční rámec pro jazyky přijatý Radou Evropy [Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. R (98) 6 ze dne 17. března 1998, dále jen „CEFR"] popisuje šest úrovní jazykových znalostí od úrovně A1 po úroveň C2. Jedna z tabulek v něm uvedených obsahuje přehled společných úrovní znalostí. Úroveň C1, odpovídající jazykové znalosti „zkušeného uživatele", je popsána následovně: „Rozumí širokému rejstříku náročných a dlouhých textů a rozpozná implicitní významy textů. Umí se plynule a pohotově vyjadřovat bez zjevného hledání výrazů. Umí jazyka užívat pružně a efektivně pro společenské, akademické a profesní účely. Umí vytvořit srozumitelné, dobře uspořádané, podrobné texty na složitá témata, čímž prokazuje ovládnutí kompozičních útvarů, spojovacích výrazů a prostředků koheze." Úroveň B2, odpovídající jazykové znalosti „samostatného uživatele", je popsána následovně: „Dokáže porozumět hlavním myšlenkám složitých textů týkajících se jak konkrétních, tak abstraktních témat včetně odborně zaměřených diskusí ve svém oboru. Dokáže se účastnit rozhovoru natolik plynule a spontánně, že může vést běžný rozhovor s rodilými mluvčími, aniž by to představovalo zvýšené úsilí pro kteréhokoliv účastníka interakce. Umí napsat srozumitelné podrobné texty na širokou škálu témat a vysvětlit své názorové stanovisko týkající se aktuálního problému s uvedením výhod a nevýhod různých možností."

8 – Rozsudek ze dne 9. září 2020, Itálie v. Komise (T-437/16, EU:T:2020:410, bod 197).

II. Právní rámec

A. Nařízení č. 1/58

6. Vydáním nařízení č. 1/58 Rada vykonala pravomoc, kterou jí svěřuje nynější článek 342 SFEU, a to stanovit pravidla upravující mimo jiné používání jazyků ze strany a uvnitř orgánů Evropské unie. Ve znění platném v současné době stanoví nařízení v relevantní části následující:

„Článek 1

Úředními a pracovními jazyky orgánů Unie jsou angličtina, bulharština, čeština, dánština, estonština, finština, francouzština, chorvatština, irština, italština, litevština, lotyština, maďarština, maltština, němčina, nizozemština, polština, portugalština, rumunština, řečtina, slovenština, slovinština, španělština a švédština.

[...]

Článek 6

Orgány [Evropské unie] mohou stanovit podrobnosti o užívání jazyků svými vnitřními předpisy.“

B. Služební řád

7. V rozsahu, v němž to může být relevantní, článek 1d služebního řádu [9] stanoví:

„1. Při používání tohoto služebního řádu se zakazuje jakákoli diskriminace na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických znaků, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného názoru, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, původu, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace.

[...]

6. Při zachování zásady zákazu diskriminace a zásady proporcionality musí být každé omezení těchto zásad odůvodněno objektivními a přijatelnými důvody a zaměřeno na dosažení oprávněných cílů obecného zájmu v rámci personální politiky [...]“

8. Kapitola 1 hlavy III služebního řádu, nadepsaná „Přijímání“, obsahuje články 27 až 34. Článek 27 stanoví:

„Přijímání se řídí potřebou orgánu zajistit si služby úředníků s nejvyšší úrovní způsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, vybraných na co nejširším zeměpisném základě ze státních příslušníků členských států Unie. Žádné pracovní místo nesmí být vyhrazeno státním příslušníkům určitého členského státu. [...]“

[9] – Nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství a zavádějí zvláštní dočasná opatření pro úředníky Komise (Úř. věst. 1968, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 01/002, s. 5), ve znění pozdějších změn (dále jen „služební řád“).

9. Článek 28 písm. f) stanoví:

„Úředník může být jmenován pouze za podmínky, že

[…] prokáže důkladnou znalost jednoho z jazyků Unie a uspokojivou znalost dalšího jazyka Unie v rozsahu nezbytném pro výkon služebních povinností.“

10. Příloha III služebního řádu je nadepsána „Výběrová řízení“. Článek 1 této přílohy stanoví:

„1. Výběrové řízení vyhlašuje orgán oprávněný ke jmenování po projednání se smíšeným výborem.

Vyhlášení výběrového řízení musí obsahovat:

[…]

f) případně jazykové znalosti vyžadované s ohledem na zvláštní povahu obsazovaného pracovního místa;

[…]“

III. Skutkový stav, řízení a návrhová žádání

11. Body 1 až 13 napadeného rozsudku shrnují skutkové okolnosti projednávané věci, jakož i podmínky sporného oznámení EPSO.

12. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– má-li za to, že to soudní řízení dovoluje, zamítl žalobu v prvním stupni jako neopodstatněnou;

– uložil Italské republice náhradu nákladů tohoto řízení a řízení v prvním stupni.

13. Na podporu těchto návrhových žádání předkládá Komise tři důvody.

14. První důvod kasačního opravného prostředku se dělí na tři části. První část vychází z nesprávného právního posouzení a z nedostatečného odůvodnění, kterého se měl Tribunál dopustit v bodě 137 napadeného rozsudku.

15. Druhá část zpochybňuje poslední větu bodu 113, body 138 a 144, poslední větu bodu 147 a body 157 až 161, 193 a 197 napadeného rozsudku. Komise tvrdí, že jí tyto body ukládají nepřiměřené přísné břemeno, a to jak pokud jde o povinnost uvést odůvodnění jazykového omezení ve sporném oznámení EPSO, tak o hodnocení důkazů, které předložila na podporu důvodů, jež uvádí EPSO.

16. Ve třetí části Komise tvrdí, že body 132 až 135 napadeného rozsudku jsou stiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, neboť judikatura neukládá Komisi povinnost, aby ve svých interních pravidlech označila právně závazný akt jako základ pro jazykové omezení.

17. Druhý důvod kasačního opravného prostředku směřuje k určení sedmi případů, kdy Tribunál zkreslil důkazy, které mu byly předloženy. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z protiprávnosti analýzy Tribunálu týkající se jazyků pro komunikaci s uchazeči.

18. Italská republika argumenty Komise zpochybňuje. Navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

19. Španělské království vstoupilo do řízení jako vedlejší účastník na straně Italské republiky.

20. Projednávaná věc byla spojena s věcí C-635/20 pro účely jednání konaného dne 2. března 2022, během něhož účastníci řízení přednesli ústní vyjádření a odpověděli na písemné a ústní otázky Soudního dvora.

21. V souladu s požadavkem Soudního dvora se mé stanovisko omezuje na první důvod kasačního opravného prostředku.

IV. Posouzení prvního důvodu kasačního opravného prostředku

A. K první části

22. Komise má za to, že bod 137 napadeného rozsudku je stižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, neboť konstatuje, že nelze bez dalšího vysvětlení vycházet z domněnky, že by nově přijatý úředník, který neovládá angličtinu, francouzštinu nebo němčinu, nebyl schopen v rámci unijního orgánu ihned vykonávat užitečnou práci. Tribunál měl namísto toho posoudit, zda je jazykové omezení objektivně odůvodněno v zájmu služby potřebou přijmout uchazeče, kteří budou ihned schopni podávat pracovní výkony. Komise rozlišuje mezi uchazečem, který je schopen „ihned vykonávat užitečnou práci“, a uchazečem, který je „ihned schopen podávat pracovní výkony“. Vzhledem k tomu, že má pochybení Tribunálu zásadní význam z hlediska toho, že odmítl důkazy o existenci souvislosti mezi používáním těchto tří jazyků sborem komisařů a prací útvarů Komise, je třeba napadený rozsudek zrušit.

23. Bod 137 napadeného rozsudku zní takto:

„Konkrétněji z těchto dokumentů ani *a fortiori* z jiných materiálů obsažených ve spise nevyplývá, že existuje nezbytná spojitost mezi rozhodovacími postupy Komise, zejména těmi, které probíhají v rámci sboru komisařů, a služebními povinnostmi, které budou moci úspěšní uchazeči sporných výběrových řízení vykonávat, a sice činnostmi v oblasti auditu, jak jsou uvedeny v bodě 96 výše. I za předpokladu, že by členové dotčeného orgánu používali v rámci svých jednání výlučně určitý jazyk či určité jazyky, bez dalšího vysvětlení nelze vycházet z domněnky, že nově přijatý úředník, který neovládá žádný z těchto jazyků, nebude schopen v rámci dotyčného orgánu ihned vykonávat užitečnou práci [rozsudek ze dne 15. září 2016, Itálie v. Komise, T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, body 121 a 122 (nezveřejněno)]. To platí tím spíše, že v projednávaných věcech se jedná o vcelku specifické pracovní úkoly, které nemají *a priori* žádnou úzkou souvislost s prací sboru členů Komise.“

24. Nejprve připomínám, že první věta čl. 1d odst. 6 služebního řádu stanoví, že každé omezení uplatňování zásady zákazu diskriminace musí být odůvodněno objektivními a přijatelnými důvody a zaměřeno na dosažení oprávněných cílů obecného zájmu v rámci personální politiky. Zadruhé je podle ustálené judikatury Soudního dvora rozdílné zacházení na základě jazyka, jako je rozdílné zacházení vyplývající z jazykového omezení, přípustné pouze tehdy, je-li objektivně odůvodněno a je-li přiměřené skutečným potřebám služby [10]. Body 60 a 61 napadeného rozsudku uvádějí tuto úvahu a citují body 89 až 90 rozsudku ve věci Komise v. Itálie [11], které dále citují bod 88 rozsudku ve věci Itálie v. Komise [12].

25. Pro posouzení, zda je rozdílné zacházení objektivně odůvodněno a zda je přiměřené skutečným potřebám služby, je třeba nejprve zjistit, jaké tyto potřeby jsou. V projednávané věci stanoví obecná pravidla platná pro otevřená výběrová řízení, zveřejněná v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 27. února 2015 [13], v relevantní části bodu 1.3 následující:

„V závislosti na výběrovém řízení budete požádáni, abyste prokázali znalost úředních jazyků EU [...] Obecně budete potřebovat důkladnou znalost (úroveň C1 CEFR [...]) jednoho úředního jazyka EU a uspokojivou znalost (úroveň B2 CEFR) dalšího, nicméně v oznámení o výběrovém řízení mohou být stanoveny přísnější požadavky (zejména u lingvistických profesních profilů). Není-li v oznámení o výběrovém řízení stanoveno jinak, volba druhého jazyka bude zpravidla omezena na angličtinu, francouzštinu či němčinu […]

[…]

Je dlouhodobou praxí používat pro interní komunikaci v orgánech EU převážně angličtinu, francouzštinu a němčinu a tyto jazyky jsou rovněž nejčastěji potřebné při externí komunikaci a vyřizování úředních věcí.

Možnosti volby druhého jazyka ve výběrových řízeních byly vymezeny ve služebním zájmu, neboť je třeba, aby noví pracovníci byli v rámci každodenní pracovní činnosti ihned schopni podávat pracovní výkon a efektivně komunikovat. V opačném případě by mohlo být vážně narušeno efektivní fungování orgánů.“

26. Sporné oznámení EPSO v části nadepsané „Splňuji požadavky pro podání přihlášky?“ kromě toho stanoví: „Druhým zvoleným jazykem musí být angličtina, francouzština nebo němčina. Jedná se o hlavní pracovní jazyky orgánů EU a noví zaměstnanci musí být ve služebním zájmu schopni okamžitě efektivně pracovat a komunikovat alespoň v jednom z nich.“ Příloha II sporného oznámení EPSO, nadepsaná „Odůvodnění jazykového režimu tohoto výběrového řízení“, uvádí v prvním pododstavci, že „požadavky obsažené v oddíle ‚SPLŇUJI POŽADAVKY PRO PODÁNÍ PŘIHLÁŠKY?‘ tohoto oznámení o výběrovém řízení jsou v souladu se základními požadavky orgánů EU, pokud jde o specializované dovednosti, odbornou praxi a znalosti a o nutnost, aby byli noví zaměstnanci schopni efektivně pracovat, zejména společně s ostatními zaměstnanci“. Třetí pododstavec této přílohy uvádí, že „jakmile budou administrátoři přijati, je nezbytné, aby se okamžitě zapojili do pracovního procesu a byli schopni komunikovat se svými kolegy a vedoucími pracovníky“. Druhý pododstavec následující části nadepsané „Odůvodnění výběru jazyků pro každé výběrové řízení“ stanoví: „Noví zaměstnanci musí být okamžitě schopni podávat pracovní výkon a plnit služební povinnosti, pro které byli přijati. Z toho plyne, že úřad

[10] – Viz rovněž bod 82 napadeného rozsudku a citovanou judikaturu.

[11] – Rozsudek ze dne 26. března 2019 (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] – Úř. věst. 2015, C 70 A, s. 1.

EPSO musí zajistit, aby úspěšní uchazeči měli přiměřené znalosti takové kombinace jazyků, která jim umožní efektivně plnit služební povinnosti, zejména aby byli v rámci každodenní pracovní činnosti schopni efektivně komunikovat se svými kolegy a vedoucími pracovníky.“

27. Popis „skutečných potřeb služby“ obsažený ve sporném oznámení EPSO tedy zahrnuje potřebu přijímat uchazeče, kteří jsou ihned schopni efektivně pracovat. Z toho vyplývá, že když bod 137 napadeného rozsudku uvádí, že bez dalšího vysvětlení nelze vycházet z domněnky, že by nově přijatý úředník, který neovládá francouzštinu, němčinu nebo angličtinu, nebyl schopen v rámci dotyčného orgánu ihned vykonávat užitečnou práci, odkazuje na „skutečné potřeby služby“, jak jsou popsány ve sporném oznámení EPSO.

28. Skutečnost, že Tribunál považuje požadavek, aby byli noví zaměstnanci „ihned schopni podávat pracovní výkony“, za podstatný důvod jazykového omezení [14] a tento výraz v napadeném rozsudku často používá [15], neznamená, že pro účely posouzení, zda dostupné důkazy prokazují, že jazykové omezení je objektivně odůvodněné a přiměřené skutečným potřebám služby, nejsou relevantní i další popisy vycházející ze znění sporného oznámení EPSO.

29. Vskutku není snadné pochopit, jak může Komise tvrdit, že letmý odkaz v napadeném rozsudku na text obsažený ve sporném oznámení EPSO, který byl uplatněn k odůvodnění jazykového omezení, může vést ke zrušení uvedeného rozsudku. Navíc je obtížné rozeznat jakýkoliv rozdíl mezi nově přijatým úředníkem, který je „ihned schopen podávat pracovní výkony“ a který je „ihned schopen vykonávat užitečnou práci“. Ačkoli se Komise opírá o toto rozlišování na podporu tvrzení, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, ve svých vyjádřeních nikterak nevysvětluje, v čem tento rozdíl spočívá. Komise na jednání upřesnila, že podle jejího názoru se schopnost vykonávat užitečnou práci vztahuje ke schopnosti vykonávat okrajové úkoly, které nesouvisejí se skutečnými povinnostmi uchazečů. Tento výklad je však v rozporu jak s obvyklým významem těchto výrazů, tak i s kontextem, v němž jsou použity v bodě 137 napadeného rozsudku.

30. Tribunálu nelze vytýkat ani to, že v bodě 137 napadeného rozsudku citoval svůj dřívější rozsudek, v němž použil stejnou formulaci a dospěl k podobnému závěru, neboť Soudní dvůr kasační opravný prostředek Komise podaný proti tomuto rozsudku zamítl [16].

31. Jako další hlavní argument Komise uvádí, že Tribunál nedostatečně objasnil, proč nelze bez dalšího vysvětlení předpokládat, že by nově přijatý úředník, který neovládá angličtinu, francouzštinu nebo němčinu, nebyl schopen ihned vykonávat v unijních orgánech užitečnou práci. Podle mého názoru se tento argument rovná pokusu o obrácení důkazního břemene. Je na Komisi, aby vysvětlila, proč je rozdílné zacházení na základě jazyka, jako je rozdílné zacházení vyplývající z dotčeného jazykového omezení, objektivně odůvodněné a přiměřené skutečným potřebám služby, ať už jsou popsány jako potřeba, aby nově přijatí úředníci byli „ihned schopni podávat pracovní výkony“ nebo aby byli „ihned schopni vykonávat užitečnou práci“ [17].

32. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítl.

[14] – Bod 92 napadeného rozsudku.

[15] – V napadeném rozsudku se fráze „ihned schopen podávat pracovní výkony“ vyskytuje nejméně třicetkrát, a to i v bodech, které vymezují rámec analýzy důkazů (body 101 a 102), a bodech, v nichž jsou uvedeny průběžné závěry týkající se hodnocení důkazů (body 98, 149, 188 a 197).

[16] – Rozsudek ze dne 15. září 2016, Itálie v. Komise (T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, body 121 a 122). Kasační opravný prostředek Komise podaný proti tomuto rozsudku byl zamítnut rozsudkem ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[17] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 93 a citovaná judikatura).

B. Ke druhé části

33. Komise tvrdí, že břemeno, které jí ukládá Tribunál, pokud jde jak o opodstatněnost důvodů jazykového omezení ve sporném oznámení EPSO, tak i o hodnocení důkazů, které Komise předložila na podporu důvodů, jichž se dovolává EPSO, je nepřiměřené.

1. K opodstatněnosti důvodů jazykového omezení ve sporném oznámení EPSO

34. Na jednání Komise upřesnila, že přestože má řadu námitek vůči posouzení opodstatněnosti důvodů jazykového omezení ve sporném oznámení EPSO ze strany Tribunálu [18], toto posouzení nenapadá, neboť napadený rozsudek zrušuje sporné oznámení EPSO z jiných důvodů.

35. Komise nicméně tvrdí, že napadený rozsudek připouští, že jelikož je oznámení o výběrovém řízení opatřením s obecnou působností, může se odůvodnění tohoto oznámení omezit na popis celkové situace, která vedla k jeho přijetí, a obecných cílů, o jejichž dosažení usiluje. Tribunál dospěl k nepodloženému závěru, že odůvodnění sporného oznámení EPSO je „vágní a obecné“ [19]. Uvedené oznámení je v souladu s požadavkem judikatury, že pravidla omezující volbu druhého jazyka musí obsahovat jasná, objektivní a předvídatelná kritéria, aby se uchazeči mohli v dostatečném předstihu seznámit s jazykovými požadavky a mohli se za co nejlepších podmínek připravit na výběrová řízení.

36. V bodě 100 napadeného rozsudku Tribunál vyvodil, že důvod týkající se potřeby, aby byli noví zaměstnanci ihned schopni podávat pracovní výkony, nemůže s ohledem na svou vágní a obecnou formulaci a neexistenci jakýchkoliv konkrétních důkazů, které by jej podporovaly, ve sporném oznámení EPSO odůvodnit jazykové omezení. Tribunál následně zkoumal, zda informace a důkazy předložené Komisí v souvislosti s potřebou, aby byli noví zaměstnanci ihned schopni podávat pracovní výkony, odůvodňují jazykové omezení. Dospěl k závěru, že nikoliv [20]. Z uvedeného vyplývá, že se zrušení sporného oznámení EPSO opírá o obě části analýzy Tribunálu. Pro úplnost se tedy budu zabývat kritikou Komise směřující vůči první části napadeného rozsudku.

37. Komise tvrdí, že sporné oznámení EPSO splňuje požadavek, podle kterého musí pravidla omezující volbu druhého jazyka obsahovat jasná, objektivní a předvídatelná kritéria, aby se uchazeči mohli v dostatečném předstihu seznámit s jazykovými požadavky a mohli se za co nejlepších podmínek připravit na výběrová řízení.

38. Kritéria jasnosti, objektivity a předvídatelnosti jsou odvozena z bodu 90 rozsudku ve věci Itálie v. Komise [21]. Body 87 až 94 uvedeného rozsudku objasňují, že orgány dotčené výběrovými řízeními v předmětné věci nevydaly vnitřní předpisy ve smyslu článku 6 nařízení č. 1/58, které by stanovovaly, který z úředních jazyků se má používat v konkrétních případech.

[18] – Body 46 až 101 napadeného rozsudku.

[19] – Bod 100 napadeného rozsudku.

[20] – Viz zejména bod 197 napadeného rozsudku.

[21] – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

39. Bod 95 tohoto rozsudku stanoví:

„Komise na jednání uvedla, že uchazeči měli možnost se připravit po zveřejnění oznámení o výběrovém řízení. Je však třeba poukázat na skutečnost, že lhůta, která uplynula mezi zveřejněním každého ze sporných oznámení o výběrových řízeních a datem písemných zkoušek, uchazeči nutně neumožňuje získat jazykové znalosti, které by byly dostatečné pro prokázání jeho profesní způsobilosti. Pokud jde o možnost naučit se některý z těchto tří jazyků pro budoucí výběrová řízení, je pro ni předpokladem, že jazyky stanovené EPSO bude možné určit dlouho dopředu. Neexistence [vnitřních předpisů přijatých v souladu s článkem 6 nařízení č. 1/58] však žádným způsobem nezaručuje trvalost výběru jazyků výběrového řízení a neumožňuje v této oblasti žádnou předvídatelnost.“ [22]

40. Kritéria jasnosti, objektivity a předvídatelnosti tak odrážejí požadavek, podle kterého se pro získání pracovního místa u orgánu musí potenciální uchazeči v dostatečném předstihu seznámit s požadavkem osvojit si znalost jednoho určitého jazyka (či více jazyků) na určité úrovni, která může být objektivně posouzena. Sporné oznámení EPSO vyžaduje znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny na úrovni B2. Tento požadavek je patrně jasný a objektivní. Počet hodin obecně předpokládaný pro přípravu na jazykovou zkoušku pro úroveň B2 však činí 500 až 650 [23]. Pokud by potenciální uchazeči nebyli schopni dosáhnout takové úrovně znalosti jednoho ze tří jazyků uvedených ve sporném oznámení EPSO v době mezi dnem jeho zveřejnění a dnem konání testů z tohoto jazyka, je nepravděpodobné, že by sporné oznámení EPSO splňovalo kritérium předvídatelnosti, jak je popsáno v bodě 95 rozsudku ve věci Itálie v. Komise [24]. Uvedený požadavek nadto doplňuje podmínku, že jazykové omezení je přijatelné pouze tehdy, je-li objektivně odůvodněné a přiměřené skutečným potřebám služby [25]. Je tedy nesprávné dovozovat, jak podle všeho činí Komise, že jakmile je prokázáno, že jsou pravidla omezující volbu druhého jazyka jasná, objektivní a předvídatelná, je Tribunál zproštěn povinnosti provádět posouzení opodstatněnosti důvodů jazykového omezení ve sporném oznámení EPSO.

2. K hodnocení důkazů

41. Komise uplatňuje řadu samostatných argumentů, jejichž cílem je prokázat, že Tribunál překročil meze přezkumu stanovené judikaturou.

42. Úvodem podotýkám, že judikatura uznává, že článek 2 služebního řádu přiznává unijním orgánům rozsáhlou diskreční pravomoc a nezávislost, pokud jde o vytvoření pracovních míst pro úředníky nebo zaměstnance, výběr úředníka nebo zaměstnance pro účely obsazení vytvořeného pracovního místa a o povahu takto vzniklého pracovního vztahu [26].

[22] – Viz také stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve věci Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2018:611, bod 175) a rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise (C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 67).

[23] – Stanovisko generální advokátky E. Sharpston ve věci Španělsko v. Parlament (C-377/16, EU:C:2018:610, bod 46).

[24] – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Viz také rozsudek ze dne 15. září 2016, Itálie v. Komise (T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, body 50 a 51), potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[25] – Rozsudek ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 91).

[26] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. září 2005, AB (C-288/04, EU:C:2005:526, body 26 a 28) a ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie (C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 88 a citovaná judikatura).

43. Je-li rozhodnutí napadeno prostřednictvím žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU, je úkolem Tribunálu, aby provedl úplný soudní přezkum právního i skutkového stavu, který je předmětem takového řízení. Jak uvádí bod 24 tohoto stanoviska, Soudní dvůr zejména konstatoval, že unijní soud je oprávněn ověřit, zda je omezení volby druhého jazyka objektivně odůvodněné a přiměřené skutečným potřebám služby.

44. Jak uvedl generální advokát M. Bobek ve svém stanovisku ve věci Komise v. Itálie [27], vydaném v kontextu skutkových okolností a důkazů velmi podobných těm, které jsou předmětem projednávaného kasačního opravného prostředku, většina důvodů pro jazykové omezení obsažené ve sporném oznámení EPSO a důkazy předložené Komisí na jejich podporu jsou skutkovými tvrzeními. Široký prostor pro uvážení, kterým disponoval rozhodující orgán v uvedené věci, zahrnoval problematiku, zda a jak omezit volbu druhého jazyka v tomto výběrovém řízení, a volbu důvodů na podporu tohoto omezení. Jakmile EPSO odůvodní svůj výběr druhých jazyků odkazem na soubor skutkových tvrzení, jsou jak tyto důvody, tak důkazy na jejich podporu, plně přezkoumatelné ze strany unijních soudů. Tento přezkum zahrnuje otázku, zda byla dodržena pravidla týkající se důkazního břemene a provádění důkazů a zda byla při posuzování skutkového stavu a důkazního materiálu uplatněna správná právní kritéria [28].

45. Argumenty, které Komise uplatňuje na podporu tvrzení, že jí posuzování předložených důkazů ze strany Tribunálu uložilo nepřiměřeně přísné břemeno, přezkoumám s ohledem na výše uvedené úvahy.

46. Pokud jde zaprvé o argument Komise, podle něhož „stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být rozhodnutí vydáno“, poznamenávám, že toto tvrzení vyplývá mimo jiné z judikatury v oblasti kontroly spojování podniků [29]. Je pravděpodobné, že materiální možnosti přípravy rozhodnutí o předpokládaném dopadu spojení na hospodářskou soutěž v rámci lhůt stanovených nařízením EU o spojování podniků [30] mají vliv na stupeň podrobnosti odůvodnění obsaženého v tomto rozhodnutí. Uvedené okolnosti se však netýkají projednávané věci: nejedná se o posouzení *ex ante*; není třeba získávat podrobné informace o trhu od třetích osob a vycházet z nich; neprovádí se žádná složitá ekonomická analýza a právní předpisy nestanoví žádné lhůty. Komise kromě toho neposkytla Tribunálu žádné informace o materiálních možnostech souvisejících s přijetím sporného oznámení EPSO ani neobjasnila překážky, se kterými se EPSO potýkal, pokud jde o lhůty a technické podmínky, přičemž toto opomenutí zpochybňuje samotnou přípustnost tohoto argumentu. Za těchto okolností se nelze uvedené judikatury dovolávat na podporu tvrzení, že Tribunál překročil meze, které mu ukládá judikatura.

47. Komise dále zpochybňuje závěr uvedený v bodech 113, 138 a 157 napadeného rozsudku, podle něhož listinné důkazy neprokazují, že angličtina, francouzština a němčina jsou jazyky skutečně používané „všemi útvary Komise při jejich každodenní práci“. Podle Komise je jedinou relevantní otázkou to, zda útvary, ve kterých budou úspěšní uchazeči působit, používají tyto jazyky.

[27] – C-621/16 P, EU:C:2018:611, body 105, 108 a 112.

[28] – Rozsudek ze dne 2. března 2021, Komise v. Itálie a další (C-425/19 P, EU:C:2021:154, body 52 až 53 a citovaná judikatura).

[29] – Rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 167 a citovaná judikatura).

[30] – Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).

48. Uvedený argument nepovažuji za přesvědčivý. Vzhledem k tomu, že sporné oznámení EPSO nespecifikuje útvary a vlastně ani orgán či orgány [31], ve kterých budou úspěšní uchazeči působit, není možné posoudit toto odůvodnění rozdílného zacházení s uchazeči ze strany Komise. Tvrzení Komise je rovněž v rozporu s dalším jí uplatňovaným argumentem, a sice že každodenní práce orgánu sestává z velkého množství přípravných aktů, zpráv, předběžných návrhů a dalších dokumentů, včetně elektronické komunikace, které představují nástroje analýzy a komunikace používané v rámci tohoto orgánu k přijímání opatření, jež odrážejí postoj příslušného útvaru. Pokud mohou úspěšní uchazeči působit kdekoli v rámci Komise a mohou být zapojeni do obecných přípravných prací, pak je relevantní, zda z důkazů vyplývá, že angličtina, francouzština a němčina jsou jazyky, které skutečně používají „všechny útvary Komise při své každodenní práci“. Důkazy posuzované v bodech 113 a 138 napadeného rozsudku se nadto týkají obecně interní jazykové praxe Komise, a nikoli práce nebo postupů konkrétních útvarů, v nichž budou úspěšní uchazeči působit. Tribunál mohl na základě důkazů, které mu byly předloženy, posoudit pouze otázku, zda představují angličtina, francouzština a němčina jazyky obecně používané v rámci Komise.

49. Komise rovněž nesouhlasí se závěrem uvedeným v bodě 157 napadeného rozsudku, že důkazy týkající se konkrétně jazykových znalostí zaměstnanců pracujících v oblasti auditu neprokazují, že jazykové omezení je přiměřené potřebě, aby byly přijatí zaměstnanci ihned schopni podávat pracovní výkony, neboť na základě těchto údajů nelze určit, jaké jazyky jsou používány v různých útvarech nebo které jazyky jsou nezbytné pro výkon činností souvisejících s auditem [32]. Komise poukazuje na tento bod jako na příklad nepřiměřeně přísného břemene, které jí Tribunál uložil.

50. V bodech 160 až 162 napadeného rozsudku jsou analyzovány tyto důkazy na základě předpokladu, že jazykové znalosti zaměstnanců již pracujících v oblasti auditu ukazují, že k tomu, aby byli noví zaměstnanci ihned schopni podávat pracovní výkony, je třeba, aby tyto jazyky ovládali. I za tohoto předpokladu bylo konstatováno, že jazykové omezení bylo neodůvodněné. Zdá se tedy, že Tribunál posoudil důkazy předložené mu Komisí ze všech možných hledisek, a to s cílem zjistit, zda mohly odůvodnit jazykové omezení. Není mi tedy jasné, jak lze tvrdit, že přístup Tribunálu k důkazům ukládá Komisi nepřiměřeně přísné břemeno.

51. Komise dále uplatňuje argument, konkrétně tedy ve vztahu k dokumentu označenému v napadeném rozsudku jako sdělení Komise SEC (2006) 1489 final ze dne 20. prosince 2006 o „překladech v Komisi“, podle něhož bod 144 napadeného rozsudku nesprávně posoudil, zda uvedený dokument prokázal, že tři procesní jazyky v něm uvedené se používají výhradně v řízeních, kterých se týká [33]. Posuzování důkazů ve světle této otázky je nesprávné, neboť Komise byla povinna předložit pouze důkazy prokazující, že angličtina, francouzština a němčina jsou používány především při interní a externí komunikaci a vyřizování úředních věcí, což je formulace použitá ve sporném oznámení EPSO [34].

52. Body 140 až 142 napadeného rozsudku posuzují sdělení Komise SEC(2006) 1489 final ze dne 20. prosince 2006 „o překladech v Komisi“. Bod 143 vyslovuje závěr, že uvedené sdělení není pro řešení sporu relevantní. Rozsudek na tento dokument dále již neodkazuje. Body 144 až 148

[31] – První odstavec sporného oznámení EPSO stanoví, že výběrové řízení je pořádáno za účelem sestavení rezervních seznamů, z nichž budou orgány Evropské unie, především Evropská komise v Bruselu (Belgie) a Evropský účetní dvůr v Lucemburku (Lucembursko), vybírat nové zaměstnance veřejné služby na pozici „administrátorů“ (funkční skupina AD). Bod 104 napadeného rozsudku uvádí, že 4 ze 72 úspěšných uchazečů byli přijati jinými zaměstnavateli, a sice 3 Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví a 1 Evropskou službou pro vnější činnost.

[32] – Body 152 až 157 napadeného rozsudku.

[33] – Bod 144 napadeného rozsudku.

[34] – Viz třetí pododstavec bodu 3 napadeného rozsudku, který cituje znění sporného oznámení EPSO.

napadeného rozsudku analyzují dokument nazvaný „Jazykový režim v závislosti na přijímacích postupech“. Na jednání byla Komisi dána možnost vysvětlit souvislost mezi sdělením Komise SEC(2006) 1489 final ze dne 20. prosince 2006 „o překladech v Komisi“ a analýzou dokumentů obsaženou v bodech 144 až 148 napadeného rozsudku. Komise odpověděla konstatováním, že výraz „v každém případě“ uvedený na začátku bodu 144 nasvědčoval tomu, že Tribunál tento dokument zohlednil ve své analýze v bodech 144 až 148 napadeného rozsudku. Objektivní výklad relevantních pasáží napadeného rozsudku ukazuje, že argumentace Komise uplatňovaná v tomto ohledu je neudržitelná.

53. Komise dále nesouhlasí s body 159 až 161 napadeného rozsudku poukazujícími na výhodu, kterou mohou mít uchazeči disponující znalostí určitého jazyka oproti jiným uchazečům, kteří těmito znalostmi nedisponují.

54. Body 150 až 157 napadeného rozsudku hodnotí údaje týkající se jazykových znalostí zaměstnanců různých útvarů Komise, které se zabývají činností související s auditem. Body 159 až 165 dotčeného rozsudku vyvozují z hodnocení těchto důkazů určité důsledky. První věta bodu 159 správně uvádí, že jazykové omezení je přípustné pouze tehdy, je-li objektivně odůvodněné a přiměřené skutečným potřebám služby. V bodě 161 se pak uvádí, že na základě předložených důkazů lze za výhodu pro úspěšné uchazeče považovat pouze znalost angličtiny a že z důkazů není zřejmé, proč by uchazeč s důkladnou znalostí italštiny a dostatečnou znalostí němčiny [35] mohl být ihned schopen podávat pracovní výkony, zatímco uchazeč s důkladnou znalostí italštiny a dostatečnou znalostí nizozemštiny nebo španělštiny by toho schopen nebyl [36].

55. Body 159 až 161 napadeného rozsudku tedy porovnávají kategorie uchazečů s různými jazykovými znalostmi ve snaze posoudit, do jaké míry mohou být uchazeči v těchto různých kategoriích ihned schopni podávat pracovní výkony. Není mi jasné, jak by mohl být odkaz na znalost určitých jazyků poskytujících výhodu vykládán tak, že ukládá Komisi nepřiměřeně přísné břemeno.

56. Komise napadá rovněž bod 159 napadeného rozsudku, který uvádí, že „neexistuje žádný platný důvod pro to, aby nebyly uznány i všechny ostatní úřední jazyky“.

57. Celá věta, z níž je tato fráze převzata, objasňuje, že s ohledem na důkazy předložené Tribunálu, a sice údaje týkající se jazykových znalostí zaměstnanců různých služeb Komise zabývajících se činností související s auditem, pouze znalost angličtiny poskytuje zřejmou výhodu pro schopnost úspěšných uchazečů ihned podávat pracovní výkony. Jinými slovy, požadavek na znalost angličtiny jako druhého jazyka může být odůvodněný, ale požadavek na znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny nikoli. Tribunál pak uvádí, že tedy neexistuje žádný platný důvod, proč by neměla být povolena znalost angličtiny nebo jednoho či více úředních jazyků jiných než je francouzština nebo němčina nebo vedle nich. Tomuto závěru nemohu nic vytknout. Nic nenasvědčuje tomu, že by Tribunál vyloučil možnost, že by Komise mohla předložit jiné

[35] – Rozumím tomu tak, že se jedná o znalost na úrovni B2.

[36] – Údaje uvedené v bodech 152 až 155 napadeného rozsudku vztahující se k jazykům 1 a 2 ukazují, že 83 % zaměstnanců pracujících v oblasti auditu má znalost angličtiny, 32 % francouzštiny, 13 % nizozemštiny, 9 % němčiny, 8 % španělštiny a 8 % italštiny. Pokud je zahrnut jazyk 3, procentní podíly jsou následující: 95 % má znalost angličtiny, 75 % francouzštiny, 21 % němčiny, 19 % nizozemštiny, 15 % španělštiny a 10 % italštiny. Závěr, který se nabízí, je, že komunikace v jiném než anglickém jazyce má za následek vyloučení významné části kolegů z příslušných pracovních procesů. Přibližně 25 % až 60 % kolegů nemusí rozumět komunikaci, pokud je vedena ve francouzštině. Pokud je komunikace vedena v němčině, nemusí jí rozumět 79 % kolegů. Kromě toho, na základě jazyků 1 a 2 je procentní podíl osob se znalostí nizozemštiny zjevně vyšší než procentní podíl osob se znalostí němčiny (nizozemština 13 %, němčina 9 %); na základě jazyků 1, 2 a 3 činí procentní podíly 19 % u nizozemštiny a 21 % u němčiny.

důkazy, které by mohly podpořit jiný závěr. Není mi znovu jasné, jak mohl Tribunál uložit Komisi nepřiměřeně přísně břemeno tím, že dospěl k určitému závěru na základě důkazů, které mu byly předloženy.

58. Komise uvádí, že Tribunál nesprávně vyloučil důkazy týkající se používání angličtiny, francouzštiny a němčiny v Evropské unii z důvodu, že tyto důkazy nemusí správně odrážet jazykové znalosti potenciálních uchazečů [37]. Pro své tvrzení, že Tribunál měl na základě statistických údajů předpokládat, že jazykové omezení je přiměřené, tím spíše, že se tyto údaje v průběhu let nezměnily, se dovolává bodu 124 rozsudku ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie [38].

59. Bod 124 rozsudku ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie [39], uvádí:

„V tomto ohledu, třebaže není vyloučeno, že zájem služby může odůvodnit omezení volby druhého jazyka výběrového řízení na omezený počet úředních jazyků, jejichž znalost je v rámci Unie nejrozšířenější (obdobně viz rozsudek ze dne 9. září 2003, Kik v. OHIM, C-361/01 P, EU:C:2003:434, bod 94), a to i v rámci takových otevřených výběrových řízení, jako jsou řízení uvedená v ‚Oznámení o otevřeném výběrovém řízení – EPSO/AD/276/14 – Administrátoři (AD 5)‘, však s ohledem na požadavky připomenuté v bodě 92 a 93 tohoto rozsudku musí být takové omezení založeno na skutečnostech, které jsou objektivně ověřitelné jak uchazeči, tak unijními soudy, aby mohly odůvodnit požadované jazykové znalosti, jež musí být přiměřené skutečným potřebám služby.“

60. Nemám za to, že uvedený právní názor ukládá Tribunálu povinnost předpokládat, že jazykové omezení je odůvodněné, pokud zahrnuje jazyky, jejichž znalost je v Evropské unii nejrozšířenější. Naopak jej vnímám jako stanovisko Tribunálu, že Komise se může pro účely odůvodňování jazykového omezení opřít o důkazy vztahující se k jazykům, jejichž znalost je v rámci Unie nejrozšířenější. Takové omezení však musí být založeno na skutečnostech, které jsou objektivně ověřitelné jak uchazeči, tak unijními soudy, aby mohly odůvodnit požadovanou úroveň jazykových znalostí, jež musí být přiměřená skutečným potřebám služby.

61. Tribunál tedy postupoval správně, když nejprve hodnotil důkazy předložené Komisí ohledně rozšíření němčiny, angličtiny a francouzštiny jakožto cizích jazyků, kterými se v Evropě hovoří a které jsou zde vyučovány [40]. Body 189 až 195 napadeného rozsudku uvádí, že z důkazů vyplývá, že angličtina je zdaleka nejstudovanějším cizím jazykem na všech úrovních vzdělávání, přičemž následuje francouzština, němčina, ruština a v menší míře španělština, a jako cizí jazyk, který je zdaleka nejovládanější [v Evropě], je vnímána angličtina, následovaná němčinou, ruštinou, francouzštinou a španělštinou. Další důkazy prokazují, že němčina je jazykem, kterým se v Evropě hovoří nejvíce, a že angličtina, francouzština a němčina jsou tři cizí jazyky, které se vyučují jako druhý jazyk nejvíce (38 %, 12 % a 11 %).

62. Tribunál následně uvedl, že se příslušné statistiky týkají všech občanů Unie, včetně těch, kteří dosud nedosáhli plnoletosti; údaje tedy nemusí odrážet odpovídajícím způsobem jazykové znalosti potenciálních uchazečů. Konstatoval, že tyto statistiky prokazují pouze to, že počet potenciálních uchazečů dotčených jazykovými omezeními posuzovanými v projednávané věci je nižší, než kdyby byla tato omezení založena na jiných jazycích než na angličtině, francouzštině a němčině, ale tato skutečnost sama o sobě neumožňuje učinit závěr, že jazykové omezení není diskriminační.

37 – Bod 193 napadeného rozsudku.

38 – C-621/16 P, EU:C:2019:251.

39 – C-621/16 P, EU:C:2019:251.

40 – Body 189 až 195 napadeného rozsudku.

63. Přístupu Tribunálu nelze v tomto ohledu nic vytknout. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, neodmítl statistické důkazy z důvodu, že zahrnovaly občany Unie, kteří dosud nedosáhli plnoletosti. Tribunál ve skutečnosti dospěl k závěru, že důkazy prokazují, že jazykové omezení založené na angličtině, francouzštině a němčině mohlo mít negativní účinek na méně potenciálních uchazečů než omezení založené na jiné jazykové kombinaci. Nic nenasvědčuje tomu, že by tento závěr, který Komise ostatně nezpochybňuje, byl odlišný, pokud by ze statistických údajů byli vyloučeni občané Unie, kteří dosud nedosáhli plnoletosti.

64. Konečně Komise uvádí, že bod 139 napadeného rozsudku nesprávně posuzuje memorandum SEC(2000)2071/6 ze dne 29. listopadu 2000, které zjednodušuje rozhodovací proces Komise, zmíněné v bodech 138 a 139 napadeného rozsudku. Komise tvrdí, že Tribunál nepřijal jeho zřejmý význam, ale namísto toho jej nahradil svou vlastní subjektivní představou o způsobu organizace práce mezi úředníky.

65. Tímto argumentem Komise podle všeho neusiluje ani tak o to, aby Soudní dvůr postihl zkreslení důkazů ze strany Tribunálu, ale spíše aby nahradil posouzení skutkového stavu a důkazů provedené Tribunálem svým vlastním. Takový postup je v rámci kasačního opravného prostředku nepřípustný [41].

66. Z těchto důvodů se nelze dovolávat argumentů Komise na podporu tvrzení, že napadený rozsudek překračuje meze stanovené judikaturou. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítl.

C. Ke třetí části

67. Komise zaprvé tvrdí, že body 132 až 135 napadeného rozsudku zužují rozsah důkazů, neboť neprokazují existenci právně závazného aktu, který by vymezoval pracovní jazyky orgánu. Podle Komise nelze z judikatury ani z čl. 1d odst. 6 služebního řádu vyvodit, že pouze právně závazné akty mohou legálně omezit výběr druhého jazyka. Kromě toho bod 10 napadeného rozsudku správně poznamenává, že sporné oznámení EPSO odkazuje na „interní pravidla“, tedy na pravidla, která jsou závazná pouze v rámci orgánů. Tento popis uvedených pravidel má oporu v důkazech předložených Komisí.

68. V bodě 10 napadeného rozsudku se uvádí, že bod 2 přílohy II sporného oznámení EPSO stanoví, že pro každé výběrové řízení musí správní rada EPSO případ od případu určit jazyky, které se budou v jednotlivých otevřených výběrových řízeních používat, a to s ohledem na „případná zvláštní interní pravidla týkající se používání jazyků v rámci dotčených orgánů či institucí“.

69. Body 132 a 133 napadeného rozsudku uvádí, že dokumenty předložené jako důkazy, které jsou popsané v bodech 107 a 108 tohoto rozsudku, nelze považovat za předpisy Komise ve smyslu článku 6 nařízení č. 1/58. Komise připouští, že tyto důkazy pouze odrážejí dlouhodobou administrativní praxi, podle níž musí být dokumenty, které mají být předloženy sboru komisařů ke schválení, k dispozici v angličtině, francouzštině a němčině. Bod 134 napadeného rozsudku konstatuje, že neexistuje žádný důkaz o tom, že by předseda Komise nebo sbor komisařů

[41] – Viz například rozsudek ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise (C-105/04 P, EU:C:2006:592, body 69 a 70 a citovaná judikatura) a rozsudek ze dne 21. září 2006, Technische Unie v. Komise (C-113/04 P, EU:C:2006:593, body 82 a 83 a citovaná judikatura).

formálně schválili „Průvodce provozními postupy“. V bodě 135 napadeného rozsudku se uvádí, že Komise v souvislosti s projednávanou věcí potvrdila, že neexistuje žádné interní rozhodnutí, které by určovalo pracovní jazyky v rámci tohoto orgánu.

70. Body 137 až 139 napadeného rozsudku posuzují, zda dokumenty předložené jako důkazy prokázaly souvislost mezi rozhodovacími postupy Komise, včetně postupů sboru komisařů, a úkoly, které mají plnit úspěšní uchazeči. Body 140 až 149 uvedeného rozsudku dále hodnotí tyto důkazy z hlediska jiných listinných důkazů předložených Komisí.

71. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, napadený rozsudek nevyloučil důkazy ani „nezúžil jejich rozsah“, neboť z dokumentů, které Komise předložila jako důkazy, nevyplynula existence „právně závazného aktu“. Tribunál místo toho správně posoudil, zda Komise přijala nějaká interní pravidla podle článku 6 nařízení č. 1/58, která by určovala, že se v konkrétních případech použije jeden nebo více úředních jazyků a pracovních jazyků uvedených v článku 1 tohoto nařízení. Z bodu 135 napadeného rozsudku vyplývá, že Komise nezpochybnila, že taková pravidla přijata nebyla.

72. Poté, co Tribunál dospěl k tomuto nespornému předběžnému závěru, pokračoval v podrobném hodnocení důkazů, které Komise předložila ohledně svých interních postupů.

73. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítl, neboť je podle všeho založena na nesprávném a selektivním výkladu napadeného rozsudku.

V. Závěry

74. Vzhledem k výše uvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr první důvod kasačního opravného prostředku zamítl.